

А пжлна е кжщата му,—
 Той добре живѣе;
 Балугерътъ нито оре,
 Нито семе сѣе;
 А се расте чувството му,—
 Той рахатъ живѣе ;
 А пчелата и орачътъ
 По цѣлъ день събиратъ,
 И пакъ гладни, и пакъ жѣдни,—
 Добро не намиратъ.

МАЙЦИ СИ.

Ти ли си, мале, тѣй жално пѣла,
 Ти ли си мене три години клѣла,
 Та скитнигъ хода злочестенъ азе,
 И срѣщамъ това, що душа мрази?
 Бащино ли сжмъ прошилъ имане,
 Тебе ли покрихъ съ дълбоки рани,
 Та мойта младость, мале, зелена
 Сжхне и вѣхне люто язвена?!
 Весель ма глѣдатъ мили другаре,
 Че съ тѣхъ наедно и азъ са смѣя,
 Но тѣ не знаятъ, че азъ вѣчь тлѣя,
 Че мойта младость слана попари!
 Отдѣ да знаятъ? Приятель нѣмамъ
 Да му раскрия що въ душа тая;